

EERLIJK EN OPRECHT!
("Honestly, now!")

Een criminele komedie in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **(EERLIJK EN OPRECHT-“HONESTLY NOW!”** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Carlita Umbro - vrouw van middelbare leeftijd of iets ouder.

Raoul - tussen 30 en vijftig jaar oud.

Nadine Marston - vrouw, tussen 25 en 35 jaar oud.

Hector Umbro - man, ongeveer 42 jaar oud.

Sam Clayton - man, middelbare leeftijd.

Marigold Clayton - vrouw, middelbare leeftijd.

Oscar Hemmings - tussen dertig en veertig jaar oud.

Holly Hemmings - tussen 25 en 40 jaar oud.

TIJD:

het heden.

LOKATIE:

De exclusieve hotelsuite van de Umbro's aan de Franse Riviera.

Eerste Bedrijf: Een prachtige ochtend in September.

Tweede Bedrijf: Dezelfde avond, ong. 20.00 uur.

Derde Bedrijf: Later op dezelfde avond.

DECOR:

De woonkamer van Carlita Umbro's vorstelijke hotelsuite, ergens aan de Franse Riviera. Het meubilair en de aankleding van de kamer stralen grote rijkdom uit. Het toneel is in drie niveaus verdeeld, elk niveau is ongeveer twintig centimeter hoger dan het niveau er onder. Het ziet er als volgt uit: Begane grond links, dubbele deuren leiden naar de hal van het hotel. Een brede trap op het tweede niveau geeft toegang tot het bovenste niveau, dat de volledige breedte van het toneel in beslag neemt. Rechts in de ruimte op de begane grond staat een lange hoekbank, met middenvoor een koffietafel. (de korte poot van de "L" van de hoekbank loopt parallel met de haldeur) De rug van

de sofa komt maar een paar centimeter boven het derde niveau uit. Op het tweede niveau wordt ontbeten. Links staat een ronde, glazen tafel met twee stoelen. Tegen de muur er achter staat een ingebouwde bar, planken tegen de muur ernaast bevatten glaswerk in alle soorten en maten. Er staat een telefoon op de bar. Rechts staat een laag tafeltje tegen de muur, waarop zich een fraai beeldje bevindt. Het hoort bij een ander beeldje, dat op een klein bijzettafeltje er tegenover staat, onderaan het opstapje naar het derde niveau. De hele muur van het derde niveau wordt in beslag genomen door louvredeuren links en rechts van een raam dat even breed is als de deuren er tussen in. (deze deuren blijven (naar buiten) open staan gedurende heel het stuk) Een doorgang in de linkermuur geeft toegang tot Carlita's slaapkamer (de deur van haar slaapkamer is zichtbaar) en Hector's slaapkamer (niet zichtbaar) Achter de deuren en ramen zien we het brede terras dat bij de suite hoort. Het heeft een laag stenen muurtje. We zien alleen het bovenste gedeelte van een trapje met een railing aan de rechterkant, dat naar het strand leidt. Boven de ballustrade is een helderblauwe lucht waarneembaar. (alleen in dit bedrijf; in de andere twee bedrijven is het donker en zien we sterren) Voor het terrasraam staat een hoge tafel, die dezelfde breedte heeft als de koffietafel. De koffietafel is echter veel lager.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat, staat Carlita Umbro op het terras bij de rechter terrasdeur. Ze is een vrouw van middelbare leeftijd of iets ouder, met een bijzonder zelfverzekerde uitstraling. Ze is gekleed in een mooie peignoir met ruches en kijkt uit over zee. Ze ademt diep en met duidelijk genoeg de zeelucht in. Als er op de haldeur wordt geklopt, komt ze in beweging en loopt de kamer in. Terwijl ze naar de deur loopt:

Carlita: Entrez! *(Raoul, een knappe, franse kelner met een aristocratische uitstraling, komt onmiddellijk op vanuit de hal en loopt naar de tafel met een dienblad met ontbijt. (koffiepot, kopjes, schotels, toast, etc.) Gedurende de volgende dialoog begint hij de tafel te dekken voor twee personen)*

Raoul: Bonjour, Madame Umbro. Is het geen prachtige dag?

Carlita: Als je ziet wat ik hier per dag moet betalen, is dat jullie geraden ook! Het weer is precies de reden waarom mensen naar de Riviera komen. Als het slecht weer zou zijn, zouden ze zich behoorlijk genomen voelen! Maar ik moet toegeven, tot nu toe mogen we niet klagen, Pierre.

Raoul: *(automatisch)* "Raoul."

Carlita: Het is gewoon misdadig wat Franse hotels bij de prijs op durven doen vanwege het klimaat. Ik bedoel, ze doen alsof ze het zelf geschapen hebben.

Raoul: Dat is waar, Madame.

Carlita: Ze zouden op zijn minst de prijs wat kunnen drukken als het regent.

Raoul: Inderdaad, Madame.

Carlita: Oh, trouwens, Pierre...

Raoul: "Raoul."

Carlita: ...Ik verwacht de cateringmanager van het hotel, juffrouw Marston, om negen uur. Hoeveel tijd heb ik nog?

Raoul: Ik kwam om precies kwart voor negen met het ontbijt binnen, Madame. *(bekijkt het resultaat van het tafeldekken, knikt tevreden)* Kan ik u verder nog ergens mee van dienst zijn, Madame?

Carlita: Ik denk het niet... oh, wacht even... ja! Ik verwacht ook Senator Clayton en zijn vrouw nog vanmorgen, maar ik weet niet hoe laat. Zou jij bij de receptie willen vragen of ze naar mijn kamer willen bellen als er naar me gevraagd wordt bij de balie? Dan ben ik tenminste gewaarschuwd als ze komen.

Raoul: Maar natuurlijk. Is dat alles, Madame...?

Carlita: Ik geloof het wel, Pierre.

Raoul: "Raoul."

Carlita: Ik zal je fooi wel bijschrijven op de cheque voor het ontbijt.

Raoul: Zoals u wilt, Madame. Merci, Madame. *(loopt naar de deur met het lege dienblad)*

Carlita: *(gaat af via doorgang links met de woorden)* Joe-hoe! Hector, liefste, het is tijd voor het ontbijt! We mogen niets missen van die dure Franse zonneshijn hier...! *(als haar stem wegsterft, laat Raoul zijn professionele masker vallen en kijkt zeer opgelucht dat ze eindelijk verdwenen is; hij opent de deur naar de hal. We zien Nadine Marston, die net op het punt stond om aan te kloppen. Nadine zou een heel mooie vrouw kunnen zijn, als ze haar eigen uiterlijk niet zo mishandeld had. Op dit moment echter, heeft ze een veel te chique jurk aan die haar niet staat, een kapsel dat de jurk in tuttigheid nog overtreft, en is ze voorzien van een laag make-up waardoor ze de charme uitstraalt van een etalagepop die zich al drie weken niet goed voelt. Ze is - of was - Amerikaanse en heeft, als ze niet te gespannen is, een licht knauwerig accent; bij haar collega Raoul is ze ontspannen en zichzelf)*

Nadine: Oh, ben jij het, Raoul!

Raoul: *(als ze binnenkomt)* Ja, en ik wilde dat je dat eens aan Madame Umbro vertelde.

Nadine: Pardon?

Raoul: Neem me niet kwalijk, juffrouw Marston, ik bevind mij in een identiteitscrisis.

Nadine: En ik dacht dat Franse kelners altijd in de plooi bleven, als een soort ongeschreven wet.

Raoul: *(slaat even zijn ogen ten hemel voor hij antwoordt)* Het comité dat de ongeschreven wetten vaststelt, heeft Madame Umbro blijkbaar nooit ontmoet.

Nadine: Oh, jee. Is ze er zo een?

Raoul: Ja, en daar minstens twee van! Ze luistert alleen als ze praat. Ik had net zo goed "I'm dreaming of a white christmas" kunnen zingen, zo weinig aandacht schonk ze aan wat ik zei. Met andere woorden - en ik hoop dat je dit niet persoonlijk opvat -...

Nadine: *(maakt vermoeid zijn zin voor hem af)*...ze is zo'n typische, dominante Amerikaanse...?

Raoul: Amerikaanser kan het niet.

Nadine: Is ze echt heel erg?

Raoul: Wacht maar tot je haar ontmoet.

Nadine: Ik wilde dat het niet hoefde.

Raoul: Maar je moet. Dat is de vloek van de werkende klasse. Het moeilijkste van werken is, dat je gedwongen bent aardig te zijn tegen

mensen die eigenlijk een schop onder de kont verdienen.

Nadine: Misschien had ik me vanmorgen maar beter ziek kunnen melden.

Raoul: (*plotseling, een beetje vaderlijk*) Heb je er ooit serieus over nagedacht om met geld te trouwen?

Nadine: (*grinnikt wrang*) Welk meisje heeft daar nou niet over nagedacht? Het punt is alleen, iemand zal me toch eerst moeten vragen.

Raoul: Het verbaast me dat het nog niet gebeurd is. Er komen veel rijke mannen naar de Riviera.

Nadine: (*het is een beladen, ongelukkig onderwerp. Nadine slentert naar de terrasdeuren en kijkt daar zo nonchalant mogelijk uit het raam, om hem niet aan te hoeven kijken*) Geld is het probleem niet. Ik heb regelmatig een aanbod gehad - sommigen zelfs behoorlijk genereus - sinds ik hier in het hotel werk. Helaas hoorde trouwen nooit bij het aanbod... en ik ben niet van plan om twee weken de stoeipoes voor een of andere rijke stinkerd te spelen.

Raoul: Nee, nee, daar ben jij helemaal het type niet voor. Daarom verbaast het me zo dat nog nooit een heer...

Nadine: (*interrumpeert hem met een brede, doch gespannen glimlach*) Maak je over mij geen zorgen, Raoul. Ik red me wel. Liefdadigheidswerk op provisiebasis. Zo'n slecht leven is dat nou ook weer niet.

Raoul: Daar kun je in slechte tijden toch niet op bouwen? En in strenge winters?

Nadine: Daarom ben ik ook naar de Riviera gekomen. Warme winters. (*hij kijkt haar enige tijd onderzoekend aan, zij slaat haar armen over elkaar en kijkt abrupt de andere kant op, terwijl ze zegt*) Nou ja, redelijk warm. (*hij wil wat zeggen, maar trekt snel zijn gezicht in de plooi als Carlita op komt via linkerdoorgang*)

Carlita: Ah! U bent vast juffrouw Marston! Wat aardig van Pierre dat hij u binnen heeft gelaten!

Raoul: (*terwijl zij in Nadine's richting zeilt*) "Raoul." (*wisselt een blik van vermoeidheid met Nadine, gaat dan af naar de hal en sluit deur achter zich, terwijl:*)

Carlita: (*pakt Nadine vriendschappelijk bij de arm en leidt haar naar de sofa*) Zullen we maar gelijk terzake komen? (*ze gaan tegenover elkaar zitten*) Wat dacht u van een gekostumeerd bal?

Nadine: Ach... dat is wel een beetje ongebruikelijk in deze tijd van het jaar, mevrouw Umbro. Ik bedoel maar, het duurt nog wel een half jaar voor carnaval...

Carlita: Des te beter! Een september-verkleedfeest. Dat maakt mijn

feestje juist veel exclusiever... ongebruikelijk... bijzonder!

Nadine: Tja, als u echt denkt dat...

Carlita: Hoewel de senator zich misschien wat opgelaten zal voelen in een clownspak.

Nadine: Senator?

Carlita: Senator Clayton, uit Wisconsin. Hij is mijn eregast.

Nadine: Echt waar? Ik ben geboren in Fond du Lac!

Carlita: *(afwezig, staart haar uitdrukkingloos aan)* En...?

Nadine: *(haar enthousiasme in de kiem gesmoord, kruipt in haar schulp)*
Niets.

Carlita: *(pakt de draad van haar eigen verhaal weer op, bruusk)* Enfin, als Senator Clayton en zijn vrouw op mijn feestje komen, weet ik zeker dat het de gebeurtenis van het jaar zal zijn. Denkt u wel dat u het aankunt?

Nadine: Nou ja, ik...

Carlita: Want als u daar niet toe in staat bent, kunt u het beter meteen zeggen, dan houd ik het feest gewoon in een ander hotel.

Nadine: Wel, mevrouw Umbro...

Carlita: Fantastisch! Ik wist wel dat het geen probleem voor u zou zijn! Goed, maar als ze vandaag aankomen...

Nadine: Vandaag?

Carlita: Ja, heeft Pierre u dat niet verteld? Ik dacht dat hotelpersoneel altijd zo dik met elkaar was.

Nadine: Pierre...? Bedoelt u Raoul?

Carlita: Heet hij zo? Niet dat het er wat toe doet. Ik zeg altijd maar, zolang de fooi maar hoog genoeg is, kun je hen noemen zoals je wilt, vindt u niet?

Nadine: Nou...

Carlita: *(springt op en roept uit)* Koffie! Ben ik toch bijna mijn koffie vergeten! *(loopt naar de tafel)* Ik kan simpelweg niet fatsoenlijk functioneren zonder mijn ochtendkoffie! Wilt u misschien ook een kopje? *(schenkt twee koppen in)* Ik hoop dat u er geen suiker of melk in wilt, want dat is er niet. Ik drink het zelf altijd zwart, en hoop maar dat ze geen suiker of melk toevoegen, want anders kom ik iedere keer weer in de verleiding om die extra calorieën ook te nemen! *(neemt beide kop-en schotels mee naar de sofa en zegt)* Hebt u ook nog een voornaam, juffrouw Marston?

Nadine: *(gaat staan)* "Nadine."

Carlita: Nadine... Nadine... Wat een prachtige naam!... Het past niet bij je. *(overhandigt Nadine een kop koffie)* Sommige ouders hebben ook geen flauw benul hoe ze hun kind moeten noemen...

Nadine: *(beledigd)* Maar mevrouw Umbro...!

Carlita: *(hoort haar niet eens, gaat onverdroten verder)*...en een naam is toch eigenlijk zo belangrijk, vind je niet? Daarom heb ik mijn kleine jongen *(gaat zitten)* "Hector" genoemd. Dat is Grieks.

Nadine: *(geeft het op, merkt ongecoördineerd op)* Is uw kleine jongen een Griek? *(gaat zitten)*

Carlita: Goeie help. Ik hoop het niet. Zijn vader was een Roemeen. Tenminste, dat zei hij. Het betekent "vasthoudend."

Nadine: Wat?

Carlita: "Hector", natuurlijk. Ik vond het nogal toepasselijk. Hij heeft namelijk behoorlijk wat geld dat hij er zomaar door kan draaien nu hij op leeftijd gekomen is.

Nadine: Op leeftijd? Hoe oud is uw kleine jongen dan?

Carlita: *(hardop denkend, het plafond bestuderend)* Laat eens kijken... mijn eerste feestje was in... ach, het jaar doet er ook niet toe... toen ontmoette ik meneer Umbro... hij heette "Mark", of was het nou "Marco"? Maar goed, in ieder geval, als ik het mij goed herinner...

Nadine: Ach, mevrouw Umbro, zo belangrijk is het niet. Ik wilde alleen maar...

Carlita: Ik heb het! Hector is tweeënveertig!

Nadine: Jaar?!... Toen u zei "kleine jongen", dacht ik...

Carlita: *(klopt op Nadine's knie, afwezig)* Ja, ik weet het, ik weet het. Wat vreselijk, he?

Nadine: *(is de draad kwijt)* Om tweeënveertig te zijn? Ik... zou niet weten wat... ik bedoel... ik ben zelf nog lang geen tweeënveertig...

Carlita: Ik bedoel, vreselijk voor mij... om zo'n oude zoon te hebben! Ik mag graag denken dat ik er veel te jong uit zie om een zoon te hebben die al zo oud is... *(laat verwachtingsvolle stilte vallen)*

Nadine: *(begrijpt bijna te laat wat van haar verwacht wordt)* Oh! Maar dat is ook zo! Dat is ook zo! Ik... ik had u niet ouder geschat dan... dan...

Carlita: Zelf nog maar net veertig?

Nadine: Oh... ja... nee, zelfs dat nog niet eens!

Carlita: *(tevredengesteld, klopt weer op Nadine's knie)* Kom, kom... je moet me niet zo vleien, hoor.

Nadine: Ik...

Carlita: Goed, waar waren we gebleven?

Nadine: Eh...

Carlita: Oh, ja. We waren het net eens geworden over het gemaskerd bal!

Nadine: Oh, ja?

Carlita: Maar het moet een evenement worden waar nog lang over gepraat wordt, ik vertrouw erop dat jij het tot een succes weet te maken!

Nadine: Nou, ik zal in ieder geval...

Carlita: Mag ik je in vertrouwen nemen?

Nadine: Ik...

Carlita: Mooi! Weet je, liefje, dit feest zou wel eens mijn introductie in de kringen van Washington kunnen betekenen. Geld is niet alles, hoor.

Nadine: Nee?

Carlita: Hier zit ik dan, met meer miljoenen dan ik kan tellen. Ik kan alles kopen wat ik zie, en toch ben ik eigenlijk nergens!

Nadine: Woont u in Washington..?

Carlita: Kindje, iedereen van enige betekenis woont in Washington!

Nadine: *(kan de verleiding niet weerstaan en merkt droog op)* Dat moet ik de Paus vertellen!

Carlita: *(gaat gewoon door alsof ze niet onderbroken werd, wandelt intussen naar de rechterterrasdeur en kijkt naar buiten)* Daarom doet het zo'n pijn, dat ik nooit toegetreden ben tot de hoogste sociale kringen daar. Waarom, zo kan men zich afvragen, heeft niemand mij ooit uitgenodigd? Waarom heeft nog nooit iemand mij gebeld met de mededeling: "Carlita, ik geef een intiem dineetje voor zestien personen, en jij moet eenvoudigweg ook komen"?! Waarom niet, vraag ik me af, waarom niet?

Nadine: *(die al verscheidene vergeefse pogingen heeft gedaan om er tussen te komen)* Misschien konden ze niet aan het woord komen.

Carlita: *(hoort haar niet eens, vervolgt terwijl ze weer naast haar gaat zitten)* Maar als dit feest met Senator Clayton een succes wordt, dan moeten ze me gewoonweg wel accepteren, denk je niet?

Nadine: Het zou mogelijk...

Carlita: Het is natuurlijk mogelijk dat het mensen in verlegenheid brengt dat ik weduwe ben, in verband met de tafelschikking en dergelijke, maar tenslotte is iedereen op de hoogte van Hector, en dat hij ongetrouwd is, dus zouden ze ons toch als moeder en zoon kunnen uitnodigen...

Nadine: Dat zou kunnen...

Carlita: En Hector ziet er zo knap uit als hij een smoking aan heeft, en... oh, jee, daar komt hij aan! Nu kun je het zelf beoordelen! *(draait zich om naar de doorgang als Hector Umbro van links opkomt. Hector is een vriendelijke, jongensachtige man van rond de veertig, gekleed in zwembroek met halflange pijpen en strandslippers. Hij heeft een bontgekleurde handdoek om zijn schouders en een opgeblazen zwemband onder zijn arm met een paardekop. Op zijn gezicht ligt een glimlach die hem een bijzonder idioot voorkomen geeft)*

Hector: Ik...

Carlita: *(tegen Nadine die reageert op de zwemband en de idiote*

glimlach) Kijk! Is hij niet de knapste man die je ooit gezien hebt?

Nadine: Ik...

Carlita: (*tegen Hector*) Nou, ga maar gauw, schat, terwijl mama zaken doet. Ga niet te diep, hoor. Blijf niet te lang in de felle zon zitten, en denk er aan wat ik je gezegd heb: niet met vreemde mensen praten!

Hector: (*heeft nauwelijks de pas ingehouden en loopt door naar de rechter terrasdeur*) Goed, moeder.

Nadine: (*kijkt hem na terwijl hij af gaat en zegt rustig: - Carlita afleidend die haar zoon vol genegenheid nakijkt en zich weer tot Nadine richt -*) U zei toch... tweeënveertig...?

Carlita: Hij ziet er veel jonger uit, hè? Als hij maar niet zo gretig zijn leeftijd riep tegen iedereen die er naar vraagt...vooral op momenten dat ik mij net zo jong en knap voel. Ach, nou ja, dat is nu eenmaal de prijs van de moederliefde, neem ik aan... zoiets weet je pas als je zelf moeder bent!

Nadine: (*voorzichtig, zich realiserend dat ze zich op glad ijs bevindt*) Mevrouw Umbro... uw zoon Hector... is hij... ik bedoel... die zwemband...

Carlita: Wat een enig ding, hè? Die heb ik hem zelf uit laten zoeken!

Nadine: U... liet hem...?

Carlita: (*probeert nonchalant over te komen, maar haar zelfverzekerde houding zakt iets in*) Nou ja, weet je. Hector kan niet zo goed... in zijn eentje boodschappen doen. Ik moet meestal wel mee om er voor te zorgen dat hij de kleding koopt die... eh..... passend is voor zijn positie in de maatschappij...

Nadine: Denkt u, dat als hij alleen ging...

Carlita: Oh, God weet waar hij mee thuis zou komen!... Hector... hoe zal ik het zeggen... Hector denkt... jong... zoals bijvoorbeeld die zwemband van daarnet...

Nadine: Ja, die zwemband.

Carlita: (*steeds minder op haar gemak, probeert luchtig te reageren*) Ik had... het was niet de bedoeling dat je Hector ontmoeten zou... nog niet, tenminste. Weet je, mijn zoon... begrijp me niet verkeerd, hoor, hij is goed in orde... het is alleen zo, dat... nou ja, ik denk dat het grotendeels mijn schuld is... omdat hij ook niet met vreemden mag praten, en... en...

Nadine: Zijn eigen zwembanden mag uitkiezen?

Carlita: Maar juffrouw Marston!

Nadine: (*verontschuldigend*) Ik dacht alleen maar met u mee...

Carlita: (*knikt, enigszins tevredengesteld, zet de koffie op tafel, vouwt haar handen in haar schoot en leunt lichtelijk naar voren, staart voor zich uit, zonder Nadine aan te kijken*) Juffrouw Marston, u moet goed

begrijpen... vanaf de dag dat Hector geboren is, heb ik gebeden dat deze wrede wereld hem nooit kwaad zou doen, dat hij niet in aanraking zou komen met al die vuiligheid. Ik pakte hem altijd goed in en beschermde hem tegen de boze buitenwereld. Misschien ben ik daar wel te goed in geslaagd. Ik bedoel, hij is helemaal goed in orde. Echt waar. Het ontbreekt hem misschien alleen maar aan... ervaring... ja, dat is het... het ontbreekt hem aan ervaring.

Nadine: (*werkelijk aangedaan*) Mevrouw Umbro, het was niet mijn bedoeling om...

Carlita: (*werpt haar een dun glimlachje toe*) Nee, nee, liefje, natuurlijk niet. Maar weet je, er komt nou eenmaal een tijd... dat... (*wendt abrupt haar hoofd af en begint weer uit het raam te staren*)...als een jonge man een zekere leeftijd bereikt, begint hij toch een keer te denken aan... ach, zelfs een man die zo beschermd is opgevoed als Hector... wordt op een gegeven moment geplaagd door... nee, dat is te sterk uitgedrukt, laten we zeggen, hij wordt op zeker moment toch bezig gehouden door... door een gevoel van...

Nadine: (*flapt er uit*)...Lust ?

Carlita: (*verstijft, zet grote ogen op en kijkt Nadine ijzig aan*) Juffrouw Marston, zo'n woord zou nooit over mijn lippen komen!

Nadine: Dan hadden we hier nog wel de hele dag kunnen zitten.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto